

sterer paa den pekuniære Side af Sagen, det forekommer mig ikke rimeligt og ikke i sin Orden, om man alt for stærkt vil søge at staa Mønt af den Servitut, den Byrde, man her ved et Magtsprog fra Staten har lagt paa Kommunens Jorder. Jeg har ment at ville fremhæve dette Moment som et yderligere Led i de Betragtninger, der kunne føre til en Vedtagelse af denne Overenskomst uden forinden at kræve en minutiøs Takstimation af de enkelte Arealer i kvadrat-alenvís. Jeg har ment, at det burde fremhæves i hvert Fald som noget bag ved liggende, og som noget, der kunde gøre det naturligare, at man søger at træffe sin Bestemmelse om, hvorledes man vil stille sig i denne Sag efter et mere almindeligt Skøn over hele denne Overenskomsts Karakter, hvorledes den i det hele stiller sig, om den er gunstig for begge Parter og navnlig her, hvor Afgørelsen ligger for for Statens Vedkommende, om den er gunstig for Staten. Man skal ikke her efter min Mening spørge om, hvem den er mest til Gavn for, om den er mest til Gavn for Staten eller for Kommunen, thi den Ting er givet og vis, at den Jorder, den ene Part vinder, vinder den i al Fald ikke paa den andens Bekostning. Det er allerede fremhævet her gentagende, at her er ikke Spørgsmaal om at træffe en Deling af allerede eksisterende Værdier, thi Værdierne ere latente, de ligge hen ubenyttede, og de komme først til Eksistens, de blive først stable ved selve denne Overenskomst. Hvis denne er tilfredsstillende for begge Parter, fyldestgør baade Statens og Kommunens Interesse, finder jeg, man kan slutte sig dertil og i det jeg ser saaledes paa Sagen, anbefaler jeg ogsaa for Statens Vedkommende Vedtagelsen af denne Overenskomst.

Brandes: Jeg skal baade af Hensyn til Liden og af Hensyn til, at der allerede er blevet talt meget og i 2 Dage om denne Sag, fattede mig i størst mulig Korthed. Jeg har ogsaa den Grund dertil, at jeg staar noget tvivlende over for det Spørgsmaal, om dette i Virkeligheden er en afgjort Sag eller ikke, om denne Sag kommer saaledes ind til os her i Tinget, at vi ikke have andet at gøre end at høje os for den — jeg kunde maasse kalde det: Udentingsbeslutning, der er truffet, høje os for den Kommissionsbetænkning og den Kommissionsaftale, som foreligger for os i det foreliggende Forslag til Overenskomst. Naar jeg nemlig ser hen til Kommissionens Sammenfætning og ser hen til, at i den ere to Grupper, to sammenhørende Grupper her i Tinget repræsenterede,

nemlig ved det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgfreds (H. Holm) og det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgfreds (L. Dinesen), og naar jeg kender, hvor godt disse ærede Medlemmer arbejde sammen, og hvor meget der kan forenes under deres Samarbejde, ved jeg ikke med nogen Sikkerhed, om vi ikke staa saaledes, at dette er en afgjort Sag, en Sag, som Folketinget kan sige mange Ord om, og hvor det ogsaa kan tillades nogle ærede Medlemmer af den Majoritet, hvortil de to ærede Kommissionsmedlemmer høre, at gøre nogle Indvendinger, men hvor Modstanden til svvende og sidst dog vil være Slag i Luften eller Slag i Vandet, saa at vi blive nødt til at tage, hvad der bydes os, fordi der er Flertal for det. Hvis det er saaledes, er der ganske sikkert ikke megen Grund til at sige noget. Noget bestemt kan man jo ikke vide derom, og jeg kan deraf, at der har været Tilladelse for det ærede Medlem for Kallundborg (M. Sørensen) til at ytre sig misbilligende over for denne Sag og fra et andet æret Medlem, der er Viceformand her i Tinget (Clausen), til at ytre i alt Fald en besteden Kritik af denne Sag, kun slutte, at der er nogen Mulighed for, at Sagen ikke er aldeles afgjort, eller rettere, jeg mener kun dermed, at der ikke er noget virkeligt, fast Flertal for denne Sag her i Salen, saa at ogsaa Bemærkninger imod den kunne komme til Orde. Nu vil jeg straks indrømme, at der var Anledning til at nedfætte en Kommission om denne Sag. Jeg har været Medlem af de forskellige Udvalg, der have været nedfattede her i Tinget i de sidste Aar om Frederiks Hospital og om de forskellige Bygninger, der høre sammen med dette Hospital. Disse Udvalg have arbejdet med stor Energi og megen Anstrængelse og ere aldrig komne til noget Resultat. Til Slutningen opgave vi Vovret; det skete i Fjor. Der var den Gang kommet særlige Ting til, som gjorde det endnu vanskeligere end de foregaaende Aar, nemlig det, at der ude ved Frihavnsanlægget vilde blive en Plads optaget, som benyttedes som Dvælsesplads og Baracker for Ingeniørerne; en Del af denne Plads skulde nu benyttes som Rangerstation, og i den Anledning var man nødt til at skaffe Afsløsning for Barackerne og Dvælsespladsen. Det var en Overraskelse, der beredtes os, at Anlægget af Frihavnen fordrede dette. Den Gang Frihavnen var for her i Tinget, kom dette ikke frem. . . . (Indenrigsministeren [Ingerslev]: Jo!) . . . Nej! Den ærede Minister maa undskylde mig, det kom ikke frem; hvis det kom frem — og det er muligt —, var det i Udvalget, men saa